

**- DIN ISTORIA SPORTULUI ROMÂNESC -
UNIREA TRICOLOR, CLUBUL LEGIONARILOR
DIN CARE A APĂRUT DINAMO**

Instaurarea comunismului în România, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, a adus schimbări majore nu numai în viața politică și socială a țării, ci și în sport.

Astfel, în fotbal, multe dintre echipele existente în perioada interbelică au fost transformate, conform noii orânduiri, sau chiar radiate, pentru a le face loc celor cu „origine sănătoasă”. Pe lângă formațiile sindicale, muncitorești, au apărut și cele ale ministerelor, după modelul celor din URSS.

Așa a luat ființă în 1947 gruparea Armatei, ASA (CCA, Steaua de mai târziu) care a ajuns direct în prima divizie în urma dezafilierii de la FRF a celor de la Carmen București. Iar un an mai târziu, a apărut și clubul Ministerului de Interne, Dinamo, care a „înghițit” două formații, Ciocanul și Unirea Tricolor. Ultima, o echipă iubită în perioada dintre cele două

războaie mondiale, care a avut în lot fotbaliști precum Ștefan Cârjan, Constantin Anghelache sau Titus Ozon și antrenor pe Petre Steinbach...

CAMPIOANĂ ÎNAINTE DE RĂZBOI

DEPENDENȚA ROMÂNĂ
Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură

Istoria clubului Unirea Tricolor începe în septembrie 1914, când un grup de elevi de liceu au înființat, în cartierul bucureștean Obor, echipa Teiul, al cărui nume s-a schimbat apoi în Tricolor. Sub această denumire, a câștigat în 1922 campionatul regiunii București și a ajuns în semifinalele campionatului național, unde, însă, nu s-a putut prezenta pe terenul celor de la Victoria Cluj, din cauza lipsei de fonduri. Denumirea de Unirea Tricolor datează din 1926, când Tricolor s-a unit cu Unirea, o altă echipă aflată în cartierul Obor.

Peste un an, gruparea câștigă din nou campionatul regiunii București, dar în întrecerea națională pierde din nou în semifinale (1-4 cu Colțea Brașov).

După trecerea la campionatul divizionar, oboreni au participat la 8 din cele nouă sezoane ale primei ligi disputate înainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Au retrogradat în Divizia B în sezonul 1937-'38, dar au revenit în primul eșalon după doar un an. Au disputat și două finale de Cupa României, ambele pierdute: 1-5 în 1936 cu Ripensia Timișoara și 3-4 în 1941 cu Rapid.

Ascensiunea celor de la Unirea Tricolor avea să aibă loc după venirea Mișcării Legionare la putere. Sportul românesc a intrat sub tutela organizației „Straja Țării”, care a decis să desființeze cluburile care nu au în componență majoritară cetățeni români creștini. Așa se face că, în 1940, Unirea Tricolor a fost menținută în prima divizie, deși retrogradase, pe motiv că este o echipă pur românească! Tot atunci, le-a fost modernizat și stadionul, situat în fața Gării de Est. Deși guvernul legionar a căzut în ianuarie 1941, Unirea Tricolor avea să câștige primul și singurul său titlu de campioană în vara aceluiași an. A fost ultimul sezon fotbalistic desfășurat în România înainte de cea de-a doua conflagrație mondială...

ABSORBIȚI DE „INTERNE”

Războiul a adus declinul clubului din Obor. Mai mulți jucători au fost încorporați și trimiși pe frontul de Est, unde Petre Sucitulescu, Traian Ionescu și Țicu Cristescu și-au pierdut viața. Reluarea campionatului în România, în 1946, îi găsește pe cei de la Unirea Tricolor în Divizia B, unde reușesc însă să promoveze după un an. Echipa se confrunta însă cu grave probleme financiare și a pierdut mai mulți fotbaliști importanți, printre care și Titus Ozon, cel care avea ulterior să scrie istorie în tricourile echipelor Progresul și Rapid. Atunci a intrat în scenă Ministerul de Interne, care, după modelul celor de la Armată, dorea să aibă o echipă de fotbal în prima divizie. Autoritățile au propus ca Unirea Tricolor să fuzioneze cu FC Poliția și au promis că numele și culorile echipei nu vor fi schimbate. Mai mult, jucătorii urmau să fie încadrați în cadrul ministerului, cu salarii atractive.

Antrenorul Ștefan Cârjan și secretarul clubului, Constantin Anghelache, au refuzat fuziunea, gest care avea să-i coste ulterior libertatea, cei doi ajungând în pușcăriile comuniste. Cu toate acestea, ea s-a produs, iar numele echipei a devenit Unirea Tricolor MAI. În ciuda promisiunilor, sediul clubului s-a mutat la Miliție, echipa se antrena pe terenurile celor de la „Interne”, iar în conducere au ajuns tot mai multe persoane din cadrul aceluiași minister.

Totuși, deși au fost readuși câțiva jucători importanți, printre care și Titus Ozon, echipa avea să retrogradeze în 1948. În aceste condiții dirigitorii ministerului au pus la cale o nouă fuziune, cu Ciocanul, echipa comunității evreiești din România. Atunci s-a semnat actul de deces al Unirii Tricolor. Din această fuziune au apărut două echipe, Dinamo A (care juca în prima divizie, în locul Ciocanului) și Dinamo B (fosta Unirea Tricolor, aflată în eșalonul secund). Această a doua formație a fost mutată ulterior la Brașov, pe urmă la Cluj, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă în Bacău.

REAPARIȚIE PENTRU O LUNĂ

Interesant este că, după Revoluția din decembrie 1989, Unirea Tricolor a apărut pentru o lună în primul eșalon al fotbalului românesc! În ianuarie 1990, conducătorii clubului Dinamo au vrut să revină la această denumire, pentru ca echipa să nu mai fie asociată cu Miliția și Securitatea. Gruparea din Șoseaua Ștefan cel Mare a fost numită o vreme Unirea Tricolor, dar, până la urmă, s-a renunțat la idee.

Motivul? Dinamoviștii erau calificați în sferturile de finală ale Cupei Cupelor, unde urmau să înfrunte formația sârbă Partizan Belgrad, iar forul fotbalistic european, UEFA, nu permite schimbarea numelui unui club în timpul sezonului competițional.

MUGUR BĂILEȘTEANU

0%

User Rating: 4.83 (2 votes)